

Teslimiyetimin Lügati

– DEMİRCİ · 02 Ağustos 2024

Teslimiyetimin Lügati

/

- Oku'yor musun?
- Evet, lise son sınıftayım.
- Hayır, öğrenci misin diye sormadım ki...!

/

Uzak diyarlardan

bin yıl öncesinden geldim

açık mıdır, davetsiz misafirlere kitapların ?

Uzun zaman oldu, soğuk ve karanlık bir hava bozgununda kitaplara yüz sürüp kendimle yüzleşmeyi. Her yolda kendi gölgeme engel olmaktan yorgun düştüm. Kendime yalan olmuştu fani bir hayat belki de. Belki de yalan olan dünyanın sürüklendiği uçurumun kenarında yürümekte olduğumdan kaynaklanıyordu tüm yalancılığım. Her şeye karşı utançla baktığımdandı belki de tüm yabancılığım.

Öyle bir zamandayız ki! Zenginlerimiz hamiyetsiz, fakirlerimiz gayretsiz, alimlerimiz amelsiz, idarecilerimiz adaletsiz, geride kalanlarımız ise ümitsiz.

Bu kadar derinliklerde ben, boşa bakıyorum sanki. Gözlerimi kapattığımda bütün çirkinlikler gidecek sanıyorum. O kadar çok şey yazıyorum ama boşa susuyorum. Yazmak ile okumanın ve bunları konuşmanın arasındaki ince çizgili farkı bir anlayabilsem, anlayıp bir de anlatabilsem. İlim açlığımız o kadar çok ki! Suya, ekmeğe olan iştahımız gibi.

Şimdi yapılan savaşlarda her yerde silahlar konuşuyor. Halbuki cehaletin, tembelliğin ve büyük bid'atların verdiği zararlar, bir savaştan daha çok zarar veriyor insanlığımıza. Rabb'i'mizin Habibi'ne verdiği ilk emri neden anlamak istemiyoruz. Oku'mak bu kadar zor mu geliyor artık bizlere. Kâinat Güneşi'nin Halife'sinin "Kırk Yıl" köle olmak uğruna söylediği söz neden aklımızın bir yerlerine kazınmıyor. Neden biz insanların akli da midesi kadar çalışmıyor, kalbimiz de neden dilimiz kadar konuşmuyor. Neden bir insanın elinden tutmadan önce, O'nu kalbinden, gönlünden yakalamaya çalışmıyoruz hiç. Neden, neden!..

Nedenler çok ama benim açımdan cevap sanırım şu. Beynimiz artık malümat ishali, aklımız öfkemizin esiri, bedenimiz şehvetin kölesi, midemiz de bir depo alanı artık. Geriye kalan Kalb'imiz ise adına

günümüzde sosyal medya denen yeni bir silahın gölgesinde, emeklemeden yürümeye çalışıyor.

Artık herkes bildiklerinin hâmi durumunda, kimse âmili olmuyor. Büyük laf edip küçük davranışlar sergiliyoruz. Evimizdeki en cafcıflı süs eşyaları da kütüphanemizde saklı. Ve en önemlisi, Yüce Kitabımızı evimizin en güzel, en uzak, en ulaşılmaz köşesine koyup sadece mezarlarımıza okuyoruz. Ölülerimizin de elbet Yüce Kitap'ımızın sözlerine ihtiyacı var en az dirilerimiz kadar. Vicdanlara mahkûm ediyoruz taşlaşmış kalbimizi.

Bir çocuk, önce konuşmayı öğrenir. Sonra okumayı. En sonra yazmayı. Ve daha sonra da yaşamayı...

Eskiden fani dünyaya kapalı, Allah'a açıktı kalplerimiz
Şimdi hayatı o kadar sosyal bir şekilde yaşıyoruz ki
bütün dünya'ya açık
Allah'a ve insanlara kapalı kalpler...

Vs...vs...vs...

Sonrası kendimce;

Sessizliğim tahrip olup, sayfalara dönüşüyor.
Bir dilin bütün kelimelerini kullanıyorum da,
O'nu tarif etmek için noktalı yerleri doldurabileceğim bir sözcük bulamıyorum.

Bunun için susuyorum
yazdıklarımı oku'dukça
Bunun için susuyorum
satır aralarındaki tefekkürle sadra yürüme gayretini kendimde buldukça
Bunun için susuyorum
susmanın lügatçesinde bulurum belki O'nun vafını
O En Sevgili, belki de teslimiyetimin lügatine işler Esmâ'sını...

demir-ci